

„Aááá, sundejte mě!“ ječel Dřímál, kterej levitoval i s báglem asi tři metry nad zeleným pažitem jedný lesní paseky. „Klid, Dřímó. Víš, co máš dělat,“ křikl na něj Kamzík. Vypadal by dokonale v klidu, kdyby mu přitom nepřeskočil hlas. Mně z toho taky běhal mráz po zádech. Když Dřímálový kanady měkce dosedly do trávy, všichni tři jsme si oddechli. „Fuj,“ oklepal se, „to byl blbej nápad.“ Nejistě se ohlídl nahoru, kde si před chvílí tykal s větvemi borovic. „Pojďme odsud pryč.“ Šli jsme. Nějak se nám to přestávalo líbit.



Ale abych začal od začátku. Ten víkend jsme měli fakt smůlu. Ujel nám vlak. Pak jsme ztratili jízdenku, takže jsme museli koupit ještě jednu, na což padla skoro půlka peněz, který jsme měli u sebe. Nezbylo nám pořádně ani na pivo. To bylo beztak jedno, protože v jediný hospodě ve vesnici, kam jsme dorazili, se konala zábava pro místní omladinu, takže jsme se jí raději vyhnuli obloukem. Kousek za vsí nás chytil pořádněj liják, nikde žádněj strom. Pak už nám to bylo jedno. Než jsme dorazili na kemp, byli jsme mokřý durch stejně jako všechno okolo. Kamzík klel jak pohan, když zlomil poslední sirku z toho mála, co jsme našli po kapsách.

Zalezli jsme do spacáků, ani hlad už jsme po tom všem neměli. Dřímál začal fantazírovat. Jak by to bylo fajn, mít tak srub, na kterej bysme jezdili a nemuseli klepat kosu na promoklý zemi. A mohli rozdělat oheň v kamínkách, v suchu. A pak sedět kolem těch kamínek a pít horkej čaj a tak. Nebo aspoň kdyby zítra svítilo sluníčko. S Kamzíkem, kterej ležel uprostřed, jsme si svorně povzdechli. „To je houby romantika, vole. Náhodou, takovej déšť má svoje kouzlo,“ začal Kamzík obhajovat naši neutěšenou situaci. Teď, v teple spacáku, s deštěm bubnujícím na plachtu nad náma, už nám to celý nepřišlo tak tragický. Ale to jsme ještě netušili, co nás čeká. Ráno jsme se probudili do krásnýho dne. Slunko se smálo skrz větve smrků, větříček foukal, ptáčky zpívali... Nebe modrý, jak kdyby se nám ten liják včera zdál. Našel jsem v báglu celou krabičku sirek, úplně nahoře. Sice jsem si od kluků vyslech svoje, ale horkej čaj to všecko spravil. Hřál nás v bříše, ještě když jsme vyráželi na cestu.

V poledne jsme dorazili do takový zapadlý vesničky. Na návsi pumpa, kolem hejno slepic. A hospoda. A před ní – nechtělo se nám věřit vlastním očím – na ceduli křídou načmáraný „OCHUTNÁVKA - DNES PIVO ZDARMA“. Vlezli jsme tam. Pivo bylo výborný, domácí. Ochutnali jsme každěj tři, než jsme se zvedli, pochválili ho hospodskému a šli dál.

Dřímál celou cestu mlčel, ve tváři ten svůj ospalej výraz, což by samo o sobě nebylo nic zvláštního. Jenže pak z něj vypadlo: „Kluci, nemyslíte, že je to ňáký divný? Včera lilo jak z konve. Dneska je krásně. Včera jsme nemohli najít sirky. Dneska máme celou krabičku, kterou Bob náhodou našel. V báglu, kterej celej prohrabal. Úplně nahoře. Štvalo nás, že nemáme ani na to pivo. A tady je zadara a ještě výborný. Splnilo se nám všecko, co jsme chtěli. Fakt vám to nepříjde divný?“

„Dřímó, neblbni. Prostě jsme včera měli smůlu, tak dneska máme holt štěstí, no,“ povídám. Ale

on se nedal. A začal rozvádět ty své teorie. Že jako se něco stalo, třeba jsme překročili nějaký kořen nebo co, a teď se nám splní, co si budem přát.

„No, tak v tom případě už jsme to vystříleli, ty máku. První přání – hezký počasí, druhý přání – sirky, třetí přání – pivo. Víš, jak to chodí.“ Dřímál se ale nedal. „Hej, tak já si teď budu přát, abych uměl lítat. Když to bude fungovat -“ Nedořekl. V té chvíli už se totiž vznášel pár metrů nad pasekou.

„Co když to funguje tak, že má tři přání každej, kdo ten kořen překročí? To by nám pak dohromady zbývaly ještě čtyři, když teda počítám Dřímovo lítání a přistání za dvě,“ povídám, když už jsme měli paseku hezký kus za zády. Ještě teď jsme cítili lehký chvění v oblasti žaludku.

„To by znamenalo, že Dříma už své tři vystřílel,“ prohlásil Kamzík.

„Nemusí,“ opáčil jsem, „to slunečno, sirky a pivo jsme si mohli přát klidně i my a taky to mohlo bejt samo sebou, aspoň to slunko.“

Dřímovi zasvítily oči. „To bych si moh ještě jedno přát, ne?“

„Jo, a vypráskáš svoje poslední, ty máku. Jestli je teda pravda, co říká Bob.“ Dřímálovy oči o poznání pohasly. Zabodnul pohled do mokrého listí pod nohama a neřikal nic.

No a pak se to stalo. Z ničeho nic se pár kroků před náma zjevil takovej divnej chlápek.

Holohlavej, od hlavy až k patě v bílým. Takovej nanicovatej šampónek. No, vejrali jsme na něj jak puci. On se tak jako zavrtěl a ze zad mu vyrašily bílý křídla a na hlavě záplava zlatejch kudrlin. My nic. Povzdechnul si, zas se ošil a stál před náma fousatej, v umaštěnejch maskáčích a plstěný hučce, ze který kapala voda. Nevěřili jsme mu ani trochu.

„Volové, váš svět byl upgradovanej na verzi 4D,“ povídá po tom debaklu s křídla. „A co my s tím?“, houknul Kamzík, kterej si ho měřil podmračeným pohledem. Chlápek málem obrátil oči v sloup – bože, to je materiál – a trpělivě, jako duševně chorýmu, začal vysvětlovat:

„Od teď se vám splní, co si budete přát. Stačí jen pomyslet a splní se to.“

Dřímál ožil. „To jako úplně všechno? Úplně cokoliv?“

„Cokoliv,“ přikývl chlápek a tvářil se přitom jak reklamní agent. „Kolikrát budete chtít, v

neomezeným počtu, žádný tři přání nebo tak. A úplně zdarma.“

To znělo sakra podezřele. Kamzík se už už nadechoval k nějaký otázce, ale než ji stačil vypustit, chlápek zmizel. Prostě se vypařil. Na místě, kde stál, bylo listí stejně mokré jako předtím.

Chvíli jsme mlčeli a koukali na to prázdný místo, Dřímál se zasněným výrazem děcka o Vánocích, Kamzík s nakrčeným čelem. „Jdem?“ řekl jsem, abych rozbil to ticho.

„Jestli chcete něco vědět, tak se mi todleto celý vůbec nelíbí. Ani za mák,“ povídá Kamzík, když jsme se pomalu vydali dál. Mlčky jsem mu dal za pravdu.

Dřímál se zatvářil, jako by mu právě oznámil, že mu všechny dárky nahází do kanálu. „Dyť si představ, co teď můžem udělat. Nemyslím třeba chtít novej mercedes a vilu a tak. Stačilo by najít nějaký přímá flek, kam nechodí žádněj hajnej, a přát si tam parádní srub. To by bylo...“

Dohadovali se o tom skoro celou cestu na kemp. Parádní místo, s malým pláckem, zrovna na ten srub. Kamzík mlčky shodil bágel a šel si zapálit. Dřímál s ním nemluvil, pusou našpulenou jak uražený děcko, něco si pro sebe bručel a chystal místo na spaní. Šel jsem se poohlídnout po nějakým bejlí na čaj, než bude tma. Usilovně jsem se snažil si nic nepřát. Kdo ví, co by se pak stalo.

O ty dva jsem se nijak zvlášť nebál. I když se hádali jen výjimečně, nikdy jim to nevydrželo dlouho.

Obešel jsem celej kemp obloukem, než jsem narazil na pěkný jahodí. Mezitím se zase dalo do

Čtvrtý rozměr

Napsal uživatel Zuzana Kreizlová – Žabka
Pátek, 11 Říjen 2013 01:51

deště. Už byla skoro tma, když jsem se vracel, takže jsem do něj za tím křovím málem vrazil. Zas ten holohlavej šampón v bílým. Stál ke mně zády a něco si znechuceně mumlal. „...zrovna já musím schytat takový ztracený případy,“ zaslech jsem ještě, než – puf! – zase zmizel. A odkryl mi výhled na kemp, kde Dříma s Kamzíkem v sílícím dešti zkoušeli rozdělat oheň poslední suchou sirkou. _____

Zuzana Kreizlová – Žabka

Trapsavec 2013